РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

27 октомври 2011 година *

По дело C-402/10

с предмет преюдициално запитване на основание член 267 ДФЕС, отправено от Conseil d'État (Франция) с акт от 26 май 2010 г., постъпил в Съда на 6 август 2010 г., в рамките на производство по дело

Groupe Limagrain Holding

срещу

Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: г-н A. Borg Barthet, изпълняващ функцията на председател на пети състав, г-н J.-J. Kasel и г-жа M. Berger (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-жа R. Şereş, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 май 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Groupe Limagrain Holding, от адв. A. Monod и адв. V. Maignan-Artiga, avocats,

— за Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer, от адв. F. Blancpain, avocat,

— за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-н B. Cabouat, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от г-н B. Burggraaf и г-н D. Triantafyllou, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 3665/87 на Комисията от 27 ноември 1987 година за определяне на подробни общи правила за прилагане на системата на възстановявания при

износа на селскостопански продукти (ОВ L 351, стр. 1), изменен по-специално с Регламент (ЕИО) № 1708/93 на Комисията от 30 юни 1993 година (ОВ L 159, стр. 77, наричан по-нататък „Регламент № 3665/87“), разглеждани във връзка с разпоредбите на Регламент (ЕИО) № 565/80 на Съвета от 4 март 1980 година относно предварително изплащане на възстановявания при износ за селскостопански продукти (ОВ L 62, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 3, стр. 159).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между дружеството Groupe Limagrain Holding (наричано по-нататък „Limagrain“), правоприемник на дружеството Maïs Céréales Technologie (наричано по-нататък „MCT“), и Office national interprofessionnel des céréales (наричано по-нататък „ONIC“), понастоящем Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer, относно връщане на предварително получено от MCT възстановяване при износ.

Правна уредба

Регламент № 565/80

3 Регламент № 565/80 въвежда режим на предварително изплащане на възстановяванията при износ в трети страни за някои селскостопански продукти, сред които са и посочените в Регламент (ЕИО) № 2727/75 на Съвета от 29 октомври 1975 година относно общата организация на пазара на зърнените култури (ОВ L 281, стр. 1), отменен и заменен с Регламент (ЕИО) № 1766/92 на Съвета от 30 юни 1992 година (ОВ L 181, стр. 21).

4 Член 4, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„Сума, равна на възстановяването при износ, се изплаща по искане на заинтересованата страна, веднага след като основните продукти се поставят под митнически контрол, като се гарантира, че преработените продукти или стоки ще бъдат изнесени в определен срок“.

5 Съгласно член 6 от същия регламент:

„Упражняването на правото, предвидено в настоящия регламент, изисква предоставянето на обезпечение, което да гарантира [връщането] на сума, равна на изплатената сума, плюс допълнителна сума.

Без да се засягат случаите на непреодолима сила, това обезпечение се задържа изцяло или частично:

— ако възстановяването не е било извършено, когато износът не е бил осъществен в срока, посочен в член 4, параграф 1 […]

или

— ако се окаже, че не съществува право на възстановяване при износ, или ако е съществувало право на възстановяване на по-малка сума“.

Регламент № 3665/87

6 В дял 2, глава 3, съдържаща членове 24—33 от Регламент № 3665/87, са описани правилата за прилагане на Регламент № 565/80 и формалностите, които следва да се изпълнят или условията, които трябва да бъдат спазени, за да се ползва възможността за предварително изплащане на възстановяването в случай на преработка или складиране преди износа.

7 Член 25, параграф 1, първа алинея от този регламент предвижда:

„Когато износителят изрази желание да изнесе продуктите или стоките след преработка или складиране и да се ползва от възстановяване в съответствие с член 4 или 5 от Регламент (ЕИО) № 565/80, ползването на правата по тези разпоредби зависи от представянето пред митническите власти на декларация, наричана по-нататък „декларация за плащане“. “[неофициален превод]

8 Член 26, параграф 1 от посочения регламент гласи:

„При приемане на декларацията за плащане продуктите или стоките се поставят под митнически контрол, докато напуснат митническата територия на Общността или докато достигнат местоназначението си“. [неофициален превод]

9 Съгласно член 27, параграф 5, първа алинея от Регламент № 3665/87:

„Срокът, през който основните продукти могат да останат под митнически контрол с оглед на тяхната преработка, е шест месеца от деня на приемане на декларацията за плащане“. [неофициален превод]

10 Член 29, параграфи 1 и 2 от посочения регламент гласи:

„1. Подлежащата на изплащане сума преди износа се изплаща от държавата членка, в която е приета декларацията за плащане.

2. Сумата се изплаща само след писмено искане от износителя. […]“. [неофициален превод]

11 Член 31, параграф 1 от същия регламент предвижда:

„Преди приемане на декларацията за плащане се депозира гаранция, равна на изчислената в съответствие с член 29, параграф 3 сума, към която евентуално се добавя положителната компенсаторна валутна разлика, като получената в резултат на това сума се увеличава с 20 % […]“. [неофициален превод]

12 Член 33, параграф 1 от този регламент гласи:

„Когато бъде доказано правото на възстановяване за продуктите или стоките, по отношение на които се прилагат разпоредбите на настоящата глава, се прави компенсация между въпросната сума и предварително изплатената сума. Когато дължимата сума за изнесеното количество е по-висока от тази, която е изплатена предварително, остатъкът се изплаща на заинтересованото лице.

Когато дължимата сума за изнесеното количество е по-ниска от предварително изплатената сума, и по-специално в случаите, в които се прилага параграф 2, компетентният орган започва незабавно процедурата по член 29 от Регламент (ЕИО) № 2220/85 за връщане от оператора на разликата между тези две суми, увеличена с 20 %“. [неофициален превод]

Регламент (ЕИО) № 3719/88

13 Член 43, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 3719/88 на Комисията от 16 ноември 1988 година относно установяване на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти (ОВ L 331, стр. 1) гласи:

„Когато по отношение на основните продукти се прилага предвиденият в член 4 от Регламент (ЕИО) № 565/80 режим, […] и са използвани износна лицензия или сертификат за предварително фиксиране и когато заинтересованата страна изцяло или частично:

— изтегли от митнически контрол тези основни продукти в тази им форма или като преработени продукти, или тези продукти, или тези стоки, или

— не спази общия срок, предвиден в член 27, параграф 5 от Регламент (ЕИО) № 3665/87, или в други правни разпоредби,

се счита, че задължението за износ не е изпълнено за съответното количество“. [неофициален превод]

Регламент (ЕИО) № 2913/92

14 Съгласно член 105, първа алинея от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1 ; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“):

„Материалната отчетност за всички стоки, поставени под режим на митническо складиране, се води от лице, определено от митническите органи, по утвърдени от тях ред и условия. Не се изисква воденето на материална отчетност за случаите, когато обществен митнически склад се управлява от митническите органи“.

Регламент (ЕИО)№ 2454/93

15 В редакцията му в сила към момента на настъпване на разглежданите в главното производство факти член 504, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на

Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане на Митническия кодекс на Общността“) гласи:

„Без да [се засягат разпоредбите] на параграф[и] 2 и 3, митническите складове, в които стоките се съхраняват в режим на митническ[о] склад[иране], се класифицират, както следва:

[…]

— тип C: частен склад съгласно член 99, [втора] алинея, второ тире от Кодекса, когато [складо]държателят е идентичен с вложителя, [без да] е задължително да бъде собственик на стоките,

[…]“.

16 Член 517, параграф 1 от посочения регламент предвижда:

„В складове от тип A, C, D и E митниците изискват от държателя на склада да води [материалната] отчетност, посочена в член 105 [от Митническия кодекс на Общността].

[Материалната] отчетност се представя на надзорното митническо учреждение за извършване на проверки“.

17 Член 520 от същия регламент гласи:

„1. Материалн[ата] отчетност, посочена в член 105 от кодекса, трябва да съдържа всички данни, необходими за правилното прилагане и контрол на режима.

Те включват [по-специално]:

а) информацията, съдържаща се в клетки 1, 31, 37 и 38 от декларацията за [поставяне под съответния] режим;

б) [...] данни от декларацията, на базата на които стоките [са получили митническо направление, с което се приключва] режим[ът] [...] митническ[о] склад[иране];

в) датата и данните от [другите] митнически [...] [документи] и всички останали документи във връзка с оформянето и [приключването] на режима;

г) информация, която дава възможност за следене на стоките, включително местоположението им и подробностите по преместването на стоките между два митнически склада без [приключването] на режима;

д) информация по съвместното съхраняване на стоките, посочени в член 524;

е) други данни, които може да са нужни за идентификация на стоките;

ж) информация за обичайните манипулации, на които са подложени стоките;

з) информация за временното изваждане на стоките от помещенията на митническия склад.

[…]

3. Материалн[ата] отчетност трябва по всяко време да посочва текущата наличност на стоките, които все още се намират в режим на митнически склад. В сроковете, установени от митническите служби, складодържателят представя на надзорното митническо учреждение списък на гореспоменатите стоки.

[…]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

18 MCT се специализира в съхраняването на зърно, и по-специално — на царевица на зърно и в преработката на тази царевица в царевичен грис с цел последващия му износ.

19 На 30 септември 1994 г. това дружество представя декларация на основание на член 4, параграф 1 от Регламент № 565/80, че поставя под митнически контрол определено количество царевица до нейния износ във вид на царевичен грис.

20 Складът, в който е поставена царевицата, е частен склад тип C по смисъла на член 504 от Регламента за прилагане на Митническия кодекс на Общността.

21 Тази декларация е основание за изплащане от страна на ONIC на аванс от сумата, подлежаща на възстановяване, в размер на 2 523 414,07 FRF.

22 През 1996 г. митническите органи извършват проверка по документи, при която установяват, че в периода на съхраняването в склада не е водена предвидената в член 105 от Митническия кодекс на Общността материална отчетност на поставените в режим на митническо складиране стоки.

23 С писмо от 17 ноември 1998 г. ONIC иска от MCT да върне сума в размер на 3 028 096,88 FRF, съответстваща на предварително полученото от дружеството възстановяване, увеличено със санкция от 20 % в съответствие с член 33 от Регламент № 3665/87.

24 MCT иска отмяна на издадения от ONIC акт за връщане на сумата.

25 С решение от 7 октомври 2004 г. Tribunal administratif de Clermont-Ferrand отхвърля това искане. С решение от 21 юни 2007 г. Cour d'appel de Lyon потвърждава първоинстанционното решение.

26 Limagrain, в качеството на правоприемник на MCT, подава жалба до Conseil d'État.

27 При тези обстоятелства, тъй като има съмнения относно тълкуването на член 4, параграф 1 от Регламент № 565/80 и на член 105 от Митническия кодекс на Общността, Conseil d'État решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Достатъчно ли е, в нарушение на произтичащите от общностното митническо законодателство задължения на складодържателя, да липсва материална отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти или стоки, за да може износителят, който е поставил своите продукти или стоки в съответния склад, да бъде лишен от правото да се ползва от предварителното изплащане, предвидено в разпоредбите на Регламенти [№ 3665/87 и № 565/80]?

2) При положителен отговор на първия въпрос, какви трябва да бъдат последиците за сумите, изплатени на получателя?

В частност:

а) ако е установено, че стоките действително са изнесени, може ли да се приеме, че износителят има право на пълния размер на възстановяванията, свързани с този износ или само на част от тях? В последния случай кой процент на възстановяванията трябва да бъде възприет — предварително определеният съгласно нормите относно предварителното изплащане на възстановявания при износ или пък приложимият към момента на реалния износ, и в последната хипотеза — трябва ли този процент да се ограничи до размера на предварително определения процент или не?

б) ако има задължение за връщане на всички получени суми или на част от тях, необходимо ли е съгласно член 33 от Регламент (ЕИО) № 3665/87 […] подлежащата на връщане недължимо получена сума да се увеличи с предвидената в тази разпоредба санкция, въпреки че складодържателят носи отговорност за материалната отчетност, в случай като настоящия, в който митническият склад е частен склад тип С, управляван от самия износител на селскостопанските продукти?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

28 С първия си въпрос запитващата юрисдикция се стреми да установи по същество дали разпоредбите от правото на Съюза относно предварителното изплащане на възстановяванията при износ трябва да се тълкуват в смисъл, че пропускът, в нарушение на митническото законодателство на Съюза, да се води материална отчетност за поставените под митнически контрол стоки представлява достатъчно основание, за да бъде лишен износителят от възможността да се ползва от предварителното изплащане на възстановяване при износ по отношение на тези стоки.

29 За да се отговори на този въпрос, следва да се припомнят релевантните за главното производството характеристики на системата за предварителни плащания на възстановявания при износ.

30 Член 4, параграф 1 от Регламент № 565/80 предвижда, че сума, равна на възстановяването при износ, се изплаща на износителя веднага след като основните продукти се поставят под митнически контрол, като се гарантира, че

преработените стоки ще бъдат изнесени в определен срок. На основание на член 25 от Регламент № 3665/87, за да може се ползва този режим на предварително изплащане на възстановяванията при износ, е необходимо на митническите органи да се представи декларация за плащане, която те да приемат. Съгласно членове 26 и 27 от посочения регламент основните продукти следва да се поставят под митнически контрол от датата на приемането на искането за плащане и до техния износ, който по принцип следва да се осъществи в срок от шест месеца.

31 От съвместния прочит на тези разпоредби следва, че правилното функциониране на режима на предварителното финансиране на възстановяванията при износ се основава на механизма на наблюдение, какъвто е режимът на митнически контрол. Прилагането на този режим следва да позволи на компетентните национални органи във всеки един момент да проверят и да се уверят, чрез провеждането на еднаква за всички държави членки процедура, че са изпълнени определените в приложимите разпоредби на правото на Съюза материални изисквания, необходими за изплащането на поисканото възстановяване (вж. в този смисъл Решение от 18 октомври 1988 г. по дело Bayernwald Früchteverwertung, 121/87, Recueil, стр. 6273, точка 18).

32 Следователно спазването на задълженията във връзка с режима за митнически контрол представлява също и условие за получаване на предварително изплащане за възстановяване при износ съгласно разпоредбите на Регламент № 565/80.

33 Съгласно член 105 от Митническия кодекс на Общността сред съществените задължения, свързани с този режим, е и задължението да се води материална отчетност за поставените в режим на митническо складиране стоки, освен ако не става въпрос за управляван от митническите органи обществен митнически склад. Това изключение е ирелевантно за главното производство, тъй като основните стоки в случая са поставени в частен склад тип С.

34 Съгласно член 520, параграф 1, първа алинея от Регламента за прилагане на Митническия кодекс на Общността материалната отчетност трябва да съдържа всички данни, необходими за правилното прилагане на режима на митнически контрол.

35 В редакцията му в сила към момента на настъпване на фактите, предмет на главното производство, в списък в посочения член 520, параграф 1, втора алинея се изброяват данните, които следва по-специално да бъдат отразени в материалната отчетност. Употребата на израза „по-специално“ по отношение на посочените данни показва, че законодателят разглежда това изброяване като абсолютно необходим минимум.

36 Освен това с член 520, параграф 3 се уточнява, че „[м]атериалн[ата] отчетност трябва по всяко време да посочва текущата наличност на стоките, които все още се намират в режим на митнически склад“.

37 От това следва, че ако не е налице минимумът абсолютно необходими данни, изисквани по силата на член 520 и сл. от Регламента за прилагане на Митническия кодекс на Общността, не може да се счита, че е изпълнено задължението за водене на материална отчетност (вж. в този смисъл Решение по дело Bayernwald Früchteverwertung, посочено по-горе, точка 19). Това означава, че не е изпълнено едно от съществените задължения във връзка с режима на митнически контрол. Следователно не е изпълнено едно от условията, позволяващи ползването на възможността за предварително изплащане на възстановяване при износ съгласно разпоредбите на Регламент № 565/80.

38 Въпреки това, следва да се отчита обстоятелството, че целта на материалната отчетност е да позволи проверката на точния вид и количество на стоките, за които се дължи възстановяване. Поради тази причина при наличието на съмнение относно точността на определени записи в документите за материалната отчетност не е изключено да се вземат предвид и други допълнителни документи, за да се преодолее съществуващото съмнение (вж. в този смисъл Решение

по дело Bayernwald Früchteverwertung, посочено по-горе, точка 19). Така оставащите съмнения относно точността на някои записи или относно незначителни несъответствия или пропуски в посочената материална отчетност могат да бъдат изяснени с помощта на други допълнителни документи (вж. в този смисъл Решение по дело Bayernwald Früchteverwertung, посочено по-горе, точка 20).

39 Следователно на първия поставен въпрос трябва да се отговори, че разпоредбите от правото на Съюза относно предварителното финансиране на възстановяванията при износ следва да се тълкуват в смисъл, че воденето в съответствие с митническото законодателство на Съюза на материална отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти е условие за предварителното изплащане на възстановяване при износ за тези продукти. Въпреки това, оставащите съмнения относно точността на някои записи или относно незначителни несъответствия или пропуски в посочената материална отчетност могат да бъдат изяснени с помощта на други допълнителни документи, ако компетентните национални органи преценят, че тези документи са достатъчни.

По втория въпрос

40 С втория въпрос, като описва положение, в което не е изпълнено задължението за водене на счетоводна отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти съгласно митническото законодателство на Съюза, запитващата юрисдикция иска да установи какви трябва да бъдат последиците от неизпълнението на това задължение във връзка с предварително получените от износителя суми за възстановяване при износ.

41 Този въпрос се състои от две части.

42 На първо място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали в хипотеза, в която е установено, че посочените в декларацията за предварително плащане стоки са действително изнесени, може все пак да се смята, че износителят има право на сумата за възстановяване при износ за тези стоки и, ако това е така, въз основа на каква ставка следва да се изчисли размерът на сумата на посоченото възстановяване.

43 В самото начало е уместно да се подчертае, че както е видно от точки 30—32 от настоящото решение, възможността да се ползва предварително изплащане на възстановяването, зависи по-специално от доказването на обстоятелството, че продуктите, за които е представена декларация за плащане, са поставени и са останали под митнически контрол до техния износ. Изпълнението на задълженията във връзка с режима за митническия контрол следва да бъде доказано от износителя, който трябва да представи съответните доказателства съгласно разпоредбите на митническото законодателство на Съюза, по начина, по който те се тълкуват в точки 37—39 от настоящото решение.

44 С поставянето на тези продукти в режим на митнически контрол се цели да се гарантира идентичността на посочените в декларацията за плащане продукти с реално изнесените продукти. В случай че процедурата по поставяне в режим на митническо складиране не е редовна, не може да се докаже по надлежния ред, че стоките, посочени в декларацията за предварително плащане, са действително изнесени. Най-много може да се установи, че са изнесени подобни по количество и вид стоки.

45 Незаконосъобразното провеждане на процедурата по поставяне в режим на митническо складиране се санкционира по-специално, въз основа на член 43 от Регламент № 3719/88 (вж. Решение от 21 март 2000 г. по дело LFZ Nordfleisch, C-217/98, Recueil, стр. I-1619, точка 42). Съгласно параграф 1 от посочения член 43, когато са поставени в предвидения в член 4 от Регламент № 565/80 режим и в случай че износителят отклони всички тези стоки или част от тях от

митнически контрол, с основание може да се смята, че задължението за износ за съответното количество не е спазено, което предполага загубата на всякакво право на възстановяване за същото количество.

46 Посочената от запитващата юрисдикция хипотеза, тоест хипотезата, в която не е спазено задължението съгласно митническото законодателство на Съюза за водене на материална отчетност за поставените под контрол продукти, следва да се приравни на отклоняване от митнически контрол. В действителност последица от тези две обстоятелства е лишаването на митническите органи от възможността да контролират движението на съответните продукти, а следователно и да се уверят в спазването на условията във връзка със системата за предварително изплащане на възстановяването при износ.

47 Следователно на първата част от втория въпрос трябва да се отговори в смисъл, че доколкото и при условие че не е изпълнено задължението, съгласно митническото законодателство на Съюза, за водене на материална отчетност за продуктите, поставени под митнически контрол в съответствие с член 4 от Регламент № 565/80, доказването на обстоятелството, че са изнесени стоки, подобни по вид и количество на стоките, посочени в декларацията за предварително плащане, не е достатъчно, за да може да се смята, че износителят е имал право да получи сумата на възстановяването при износ за тези стоки.

48 На второ място, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали в хипотеза, в която поради неизпълнение на задължението за водене на материална отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти износителят следва да върне всички или част от сумите, получени предварително за възстановяване при износ, са налице необходимите условия към подлежащата на връщане сума да се прибави увеличението от 20 %, предвидено в член 33, параграф 1, втора алинея от Регламент № 3665/87.

49 В самото начало е уместно да се припомни, че съгласно посочения член 33, параграф 1, втора алинея от Регламент № 3665/87, когато се окаже, че дължимата сума за съответното възстановяване при износ е по-ниска от предварително изплатената сума, компетентният национален орган следва незабавно да започне процедурата за връщането от оператора на разликата между тези две суми, увеличена с 20 %.

50 Безспорно в тази разпоредба не се посочва изрично лицето, което следва да заплати увеличението от 20 %, когато са налице условията за това. Независимо от това, както отбелязва Европейската комисия, единствено износителят е във връзка с компетентните органи. Той е лицето, което в съответствие с член 25 от Регламент № 3665/87 трябва първо да представи декларация за плащане и което преди приемането на искането му от компетентните органи следва съгласно член 31 от посочения регламент да предостави гаранция, равна по размер на сумата на възстановяването, изчислена към тази дата, към която сума се добавя увеличение от 20 %. Износителят е също и лицето, което на един последващ етап съгласно член 29 от същия регламент следва да представи писмено искане, като единствено това искане оправомощава компетентните органи да му изплатят предварително възстановяването при износа. Именно тази допълнителна формалност дава на износителя възможност при промяна на местоназначението на стоката да се откаже напълно от това изплащане, като в този случай получи обратно цялата предоставена от него гаранция (вж. Решение по дело LFZ Nordfleisch, посочено по-горе, точки 36 и 40).

51 Освен това, видно от съображение 40 от Регламент № 3665/87, увеличението от 20 % е предвидено, за да се избегне възможността за неоснователно обогатяване на съответния износител. Както приема Съдът в случаите, в които се прилага режим на предварително финансиране, икономическите оператори ползват без основание безлихвен кредит, ако впоследствие се окаже, че не е било налице основание да им бъде предоставено възстановяването (Решение от 5 февруари 1987 г. по дело Plange Kraftfutterwerke, 288/85, Recueil, стр. 611, точка 14).

52 От това следва, че износителят трябва да понесе последиците от неспазването на задълженията, произтичащи от режима за предварително финансиране на възстановяванията при износа.

53 Следователно, независимо от отговорността на лицето, посочено от компетентните органи като лице, задължено да води материалната отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти, износителят следва да понесе последиците от неизпълнението на това задължение. Във връзка с това следва да се отбележи, че износителят може свободно да избира своите съдоговорители, както и че е длъжен да вземе всички подходящи предпазни мерки или като предвиди клаузи в този смисъл в съответните договори, или като сключи специална застраховка (вж. в този смисъл Решение от 11 юли 2002 г. по дело Käserei Champignon Hofmeister, C-210/00, Recueil, стр. I-6453, точка 80).

54 Освен това и при всяко положение в случая, предмет на главното производство, в който стоките са вложени в частен склад тип С съгласно член 517, параграф 1 от Регламента за прилагане на Митническия кодекс на Общността задължението за водене на материална отчетност е възложено на складодържателя, който съгласно член 504, параграф 1 от посочения регламент се приравнява на вложителя в склада и следователно на износителя.

55 Ето защо на втората част от втория зададен въпрос трябва да се отговори в смисъл, че в хипотеза, в която поради неизпълнение на задължението за водене на материална отчетност за стоките, поставени в режим на митническо складиране, износителят следва да върне всички или част от предварително получените суми за възстановяване при износ, следва недължимо получената сума да се върне заедно с увеличението от 20 %, предвидено в член 33, параграф 1, втора алинея от Регламент № 3665/87.

По съдебните разноски

56 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) Разпоредбите от правото на Съюза относно предварителното финансиране на възстановяванията при износ следва да се тълкуват в смисъл, че воденето, в съответствие с митническото законодателство на Съюза, на материална отчетност за поставените в режим на митническо складиране продукти е условие за предварителното изплащане на възстановяване при износ за тези продукти. Въпреки това, оставащите съмнения относно точността на някои записи или относно незначителни несъответствия или пропуски в посочената материална отчетност могат да бъдат изяснени с помощта на други допълнителни документи, ако компетентните национални органи преценят, че тези документи са достатъчни.

2) Разпоредбите от правото на Съюза относно предварителното изплащане на възстановяванията при износ следва да се тълкуват в смисъл, че:

— доколкото и при условие че не е изпълнено задължението, съгласно митническото законодателство на Съюза, за водене на материална отчетност за продуктите, поставени под митнически контрол в съответствие с член 4 от Регламент № 565/80, доказването на обстоятелството, че са изнесени стоки, подобни по вид и количество на

стоките, посочени в декларацията за предварително плащане, не е достатъчно, за да може да се смята, че износителят е имал право да получи сумата на възстановяването при износ за тези стоки,

— **в хипотеза, в която поради неизпълнение на задължението за водене на материална отчетност за продуктите, поставени в режим на митническо складиране, износителят следва да върне всички или част от предварително получените суми за възстановяване при износ, следва недължимо получената сума да се върне заедно с увеличението от 20 %, предвидено в член 33, параграф 1, втора алинея от Регламент (ЕИО) № 3665/87 на Комисията от 27 ноември 1987 година за определяне на подробни общи правила за прилагане на системата на възстановявания при износа на селскостопански продукти, изменен по-специално с Регламент (ЕИО) № 1708/93 на Комисията от 30 юни 1993 година.**

Подписи